

5. pôstna nedel'a, 3.4.2022

Pondelok Féria	4/4	Senné	7.00	+Ján Saboslay a rodičia
Utorok Féria	5/4	Senné Jastrabie	18.00 17.00	+Marta Šoltésová zdr.B.p.rodina Šepel'áková
Streda Féria	6/4	Senné	7.30	+z rod. Dupejovej
Štvrtok Féria	7/4	Senné Palín	18.00 17.00	+Marián Dzvoník +Ján Muchanič
Piatok Féria	8/4	Senné Jastrabie Palín	18.00 17.00 16.00	zdr.B.p.Alexandra a Tomáš (p.Andrejová) zdr.B.p.Ján, Anton, Štefan +Martina (Penzešová)
Sobota Féria	9/4	Senné	7.30	+Matej Tkáč
Nedel'a Kvetná nedel'a Nedel'a utrpenia Pána	10/4	Senné Jastrabie Palín	10.30 8.00 9.15	+Alexander Obšitník a jeho rodičia zdr.B.p.rodina Gujdanová +Štefan Fil' str.

Oznamy

- od dnes sa zahaľujú v kostoloch kríže a obrazy **umučeného Krista** až do Veľkej Noci.
- 8.4.2022 v piatok v Sennom je **príprava na sviatosť birmovania**, o 17.30 krížova cesta a o 18.00 sv.omša a potom stretnutie a sv.speved'.

Krížové cesty: **Senné** v piatok o 17.30 a potom sv.omša a v nedel'u o 15.00 korunka, krížová cesta a pôstne zamyslenie.

Palín v piatok o 15.00 hod.v nedel'u 13.15;

Jastrabie v piatok o 16.30 hod. a v nedel'u o 14.00 hod.

Milodary na kostol: zvonček 27.3.2022: Senné 63.32, Jastrabie 52.41, Palín 35.80.

Pán Boh zaplat' za Váš milodar a službu pre chrám a farnosť!

- **Spoločné spovedanie pred Veľkou Nocou bude v sobotu 9.4.2022**

popoludní: Jastrabie 15.00-15.45, Palín 15.00-15.45, Senné 16.00-17.00.

Farský list Senné

Rímskokatolícka Farnosť Návštevy Panny Márie

Ročník 13/2022

Synoda o synodalite: spoločenstvo, spoluúčasť, misia

4. téma: SLÁVENIE

Biblický úryvok: Túžba za Pánom (Ž 42,5) „Duša sa mi rozplýva pri spomienke, ako som putoval ku vznešenému stánku a vstupoval do domu Božieho s radostným plesaním a s piesňou ďakovnou uprostred zástupov sláviacich sviatky.“

Krátke zamyslenie: „Spoločné kráčanie je možné len vtedy, ak je založené na spoločnom počúvaní Božieho slova a slávení Eucharistie.“ V poslednom období sú možno nejednému z nás blízke slová žalmistu, ktorému sa duša rozplýva pri spomienke na spoločné slávenie, radostné plesanie „uprostred zástupov sláviacich sviatky“... Kedy naposledy mohli byť na spoločnom slávení v chráme prítomné „zástupy“? Spomienka na dni pred pandémiou, na slávnosti s neobmedzeným počtom ľudí, s chrámovým speváckym zborom či detskými piesňami neprináša vždy duši radostné rozplývanie sa... Niekedy takáto spomienka bolí, lebo pripomína to, čo bolo – a nevieme, či a kedy bude opäť... V tomto zamyslení však chceme premýšľať nad spoločným slávením, ku ktorému sme pozvaní v každom čase. V každom čase sme pozvaní žiť eucharisticky (samotné slovo Eucharistia v gréčtine znamená vzdávanie vďaky), nachádzať Pána v Božom slove a v bratoch... Keď sme vnímaví na Božie pozvania – cez jeho slovo, cez potreby blížnych, začína sa meniť aj náš postoj k spoločnému sláveniu. Už to nie je iba o tom, že prideme do chrámu „omšu svätú vypočuť s pobožnosťou“. Prichádzame spoločne sláviť – a On sám nás vo sviatosti Eucharistie naplní svojou prítomnosťou. A možno práve vďaka tomu, že sme zažili, ako veľmi nám Eucharistia chýba, začíname ju ešte viac vnímať ako vzácny dar, ktorý prebúda v srdci vďačnosť... Eucharistia je prameňom a vrcholom celého kresťanského života. Slávením Eucharistie sa už teraz spájame s nebeskou liturgiou a máme možnosť už tu na zemi zažiť kus neba, predchuť večnosti... „Radostné plesanie a pieseň ďakovná“ – to je pozvanie k štýlu života, bez ohľadu na okolnosti, v ktorých žijeme.

Prezentovanie otázok: Aké miesto v našom živote má modlitba a liturgické slávenie? Inšpirujú a usmerňujú náš osobný život, naše rozhodnutia, naše poslanie v spoločenstve? Dokážeme v časoch obmedzení vytrvalo hľadať spôsoby, ako môžeme budovať spoločenstvo v modlitbe a žiť eucharisticky, aj keď to nemôžeme robiť klasickým spôsobom, na ktorý sme boli roky zvyknutí? Na liturgii majú mať aktívnu účasť všetci veriaci. Ako je to v našej farnosti s liturgickými službami? Máme lektorov, žalmistov, akolytov? Ak sú vo farnosti ochotní ľudia zapojiť sa do týchto služieb, cítia sa vítaní? Cítia deti a mladí, že majú svoje miesto v liturgickom slávení? Máme sv. omše za účasti detí a mladých? Ak áno, v čom vnímame ich dôležitosť – alebo čo pociťujeme ako potrebu v tejto oblasti? Existuje oblasť, v ktorej cítim

pozvanie ja osobne viac sa zapojiť do spoločného slávenia? Môžem rozšíriť rady lektorov, žalmistov...? Pomôcť pri náviku s deťmi, výzdobe alebo upratovaní kostola? Alebo sa zapojiť do spoločného spevu či modlitby tak osobne – s vedomím, že vytváram spoločenstvo aj aktívnou účasťou „uprostred zástupov“ v nenápadnosti a skrytosti?

Pápež v 5. katechéze z cyklu „O starobe“,

Vernosť Božiemu navštíveniu kvôli budúcej generácii

Na našej ceste katechéz na tému staroby sa dnes pozrieme na nežný obraz vykreslený evanjelistom sv. Lukášom, ktorý zobrazuje dve postavy seniorov, Simeona a Annu. Ich zmyslom života pred odchodom z tohto sveta je očakávanie Božieho navštívenia. Čakali, že ich príde navštíviť Boh, teda Ježiš. Simeon z vnuknutia Ducha Svätého vie, že nezomrie skôr, ako uvidí Mesiáša. Anna každý deň navštevuje chrám a venuje sa tam službe. Obaja rozpoznávajú prítomnosť Pána v dieťati Ježišovi, ktorý ich dlhé čakanie naplnia útechou a rozjasňuje im odchod zo života. Ide tu **o scénu stretnutia s Ježišom a o rozlúčku**. Vernosť čakania cibrí zmysly. Duch Svätý osvecuje zmysly. Duch je toho schopný: cibří zmysly duše napriek limitom a poškodeniam zmyslov tela. Staroba tým či iným spôsobom oslabuje citlivosť tela: človek menej vidí, menej počuje... Predsa však, staroba, ktorá sa vycvičila v očakávaní návštevy Boha, nepremešká jeho príchod. Naopak, bude ešte pripravenejšia ho zachytiť, bude mať viac vnímavosti na prijatie Pána, keď bude prechádzať okolo. Nezabúdajme, že kresťanským postojom je byť pozorným na Pánove návštevy, pretože Pán prechádza našim životom prostredníctvom inšpirácií, s pozvaním byť lepšími. A sv. Augustín hovorieval: „Bojím sa Boha, keď ide okolo“ „Ako to, bojíš sa?“ „Áno, bojím sa, že si to nevyšimnem a nechám to prejsť.“ Duch Svätý je ten, kto pripravuje naše zmysly, aby sme pochopili, kedy nás Pán navštevuje, ako to urobil so Simeonom a Annou.

Dnes to potrebujeme viac než kedykoľvek predtým: potrebujeme starobu obdarenú živými duchovnými zmyslami a schopnú rozpoznať Božie znamenia, ba dokonca to Božie Znamenie, ktorým je Ježiš. Je to znamenie, ktoré nás stavia do krízy, a to vždy: Ježiš nás stavia do krízy, pretože je «znaméním, ktorému budú odporovať», avšak takým, ktoré nás naplnia radosťou. Pretože kríza nemusí nevyhnutne prinášať smútok, nie: byť v kríze a slúžiť Pánovi často prináša pokoj a radosť.

Anestézia duchovných zmyslov pri vybudenosti a závrate telesných zmyslov je rozšíreným syndrómom v spoločnosti, ktorá si pestuje ilúziu večnej mladosti, a jej najnebezpečnejšou črtou je, že je väčšinou nevedomá. Človek si neuvedomuje, že je pod narkózou. Zmysly sú znecitlivené, nerozumejú, čo sa deje; vnútorné zmysly, zmysly ducha na chápanie prítomnosti Boha či prítomnosti zla, sú znecitlivené, nerozlišujú. Keď stratíš citlivosť hmatu alebo chuti, všimneš si to okamžite. Naopak citlivosť duše, tú môžeme dlho ignorovať, môžeme žiť bez toho, aby sme si uvedomili, že sme stratili citlivosť duše. Netýka sa len pamätania na Boha či na náboženstvo. Necitlivosť duchovných zmyslov sa týka súcitu a ľútosti, hanby a výčitiek, vernosti a oddanosti, nehy a cti, vlastnej zodpovednosti a žiaľu nad druhými. Necitlivosť ti nedovolí chápať súcitu, nedovolí ti pochopiť ľútosť, nedovolí ti pocítiť hanbu alebo výčitky svedomia za urobenie niečo nepekného. Znecitlivené duchovné zmysly všetko zamúti a človek duchovne necíti veci tohto druhu. A staroba sa stáva

takpovediac prvou stratou, prvou obeťou tejto straty citlivosti. V spoločnosti, ktorá si cvičí predovšetkým citlivosť na pôžitok, to nemôže byť ináč, než že dôjde k strate pozornosti voči krehkým ľuďom a zavládne konkurencia kto zvíťazí. A takto sa stráca citlivosť. **Kultúra sociálnej citlivosti** sa len sotva rozvíja. Duch ľudského bratstva je ako odložené šaty, vystavené na obdiv, ale v akomsi múzeu. Vytráca sa ľudská vnímavosť. Čo roznieti vnímavosť Simeona a Anny? Spočíva v rozpoznaní, že v dieťati, ktoré nesplodili a ktoré vidia po prvýkrát, je neklamné znamenie Božej návštevy. Oni prijímajú, že nie sú protagonistami, ale len svedkami. Božie navštívenie sa nepretavuje do života tých, ktorí chcú byť vždy protagonistami a nikdy nie svedkami, neprivádza ich na scénu ako záchrancov: Boh sa nestelesní v ich generácii, ale v generácii, ktorá má prísť. Strácajú ducha, strácajú vôľu žiť zrelo a žijú povrchno. Je to veľká generácia povrchných ľudí, ktorí si nepripustia cítiť veci s vnímavosťou ducha. Prečo si to však nepripustia? Čiastočne z lenivosti a čiastočne preto, že to už nedokážu: stratili ju. Je zlé, keď civilizácia stratí duchovnú vnímavosť. Naopak je krásne, keď nájdeme seniorov ako Simeon a Anna, ktorí si zachovávajú túto citlivosť ducha a sú schopní chápať rôzne situácie, tak ako títo dvaja porozumeli situácii, ktorú mali pred očami, že ide o ukázanie sa Mesiáša. Nijako sa neroztrpčujú ani nežalujú, že sú v tomto statickom stave. Naopak, je to veľké dojatie a veľká útecha, keď sú duchovné zmysly ešte živé. Pohnutie a útecha môcť vidieť a ohlasovať, že dejiny ich generácie nie sú stratené alebo premárnené, práve vďaka udalosti, ktorá nadobúda podobu a ukazuje sa v generácii, ktorá nasleduje. A to je to, cíti starý človek, keď sa s ním prídu rozprávať jeho vnúťatá: cíti ako ožíva. „Ach, môj život je ešte stále tu“.

Je tak veľmi dôležité prichádzať za staršími ľuďmi, tak dôležité im načúvať. Je veľmi dôležité sa s nimi rozprávať, aby sa dialo toto odovzdávanie civilizácie, toto odovzdávanie zrelosti medzi mladými a starými. Takto sa naša civilizácia posúva vpred zrelým spôsobom. Len duchovná staroba môže vydávať toto svedectvo, pokorné a oslňujúce, ktoré jej dáva autoritu a schopnosť byť príkladom pre všetkých. Staroba, ktorá si vypestovala citlivosť duše, uháša každú zášť medzi generáciami, každú nevraživosť, každú výčitku, že Boží príchod je až v tej ďalšej generácii, ktorá nastupuje s odchodom tej vlastnej. A práve toto sa deje u starého človeka, ktorý je otvorený, vo vzťahu k otvorenému mladému človeku: on odchádza zo života, avšak odovzdávajúc - v úvodzovkách - svoj vlastný život novej generácii. A toto je tá rozlúčka Simeona a Anny: „Teraz môžem ísť v pokoji“.

Duchovná vnímavosť pokročilého veku dokáže dôveryhodným a definitívnym spôsobom odstrániť konkurenciu a konflikt medzi generáciami. Táto vnímavosť to prekonáva: seniori s touto citlivosťou prekonávajú konflikty, idú ďalej, idú k jednote, nie ku konfliktu. Toto je určite nemožné ľuďom, no je to možné Bohu. A dnes to tak veľmi potrebujeme, citlivosť ducha, zrelosť ducha, potrebujeme múdrych seniorov, zreloch duchom, ktorí nám dodajú nádej do života!

Pre vnútornú potrebu Farnosti Návštevy Panny Márie, Senné.

Farár: ThDr. Stanislav Ščerba, PhD.: telefón 056/6497433; 0903907705 (mobil); Kontakt:

Rímskokatolícka farnosť Návštevy Panny Márie, Senné, Kostolná 8, 072 13 Senné. Email:

senne@abuke.sk, farasenne@gmail.com, www.farnostsenne.estranky.cz Náklady na tlač sú 0,10 €. číslo

účtu: IBAN SK84 0900 0000 0000 9101 8635.